

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. T. S., s. r. o.**, so sídlom Š., Bratislava, IČO: X., zast. JUDr. M. V., advokátkou so sídlom T., Bratislava, proti žalovanému: **P., s. r. o.**, so sídlom L., Bratislava, IČO: X., zast. Mgr. J. V., advokátom so sídlom V., 811 05 Bratislava, IČO: X., **o zaplataenie 2 061,27 Eur (62 097,70 S.) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 11Cb 74/2006, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. februára 2008 č. k. 3 Cob 193/2007/108, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom z 12. januára 2007 zamietol žalobu v časti týkajúcej sa zaplataenia sumy 62 097,70 S. a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 0,05 % úrok z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 62 097,70 S. od 30. marca 2005 do 21. apríla 2005 a zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 62 097,70 S. od 30. marca 2005 do 21. apríla 2005. Zároveň žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 7 289 S., všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že právny predchodca žalobcu poskytol na základe zmluvy o zabezpečení prepravy zo dňa 2. júna 2004 dohodnuté plnenie. Žalovanému tým vznikla povinnosť zaplatiť dohodnutú odmenu v celkovej sume 1 674,62 Eur, ktorú aj dňa 21. apríla 2005 zaplatil, teda pohľadávka žalobcu vyfakturovaná faktúrou č. 200520006, ktorej sa mala tiež týkať platba žalovaného z 21. apríla 2005, zanikla skôr započítaním so vzájomnou pohľadávkou žalovaného vyfakturovanou faktúrou č. 1511001. Preto z dôvodu zániku pohľadávky žalobcu týkajúcej sa istiny súd žalobu v tejto časti zamietol. Žalobe vyhovel v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty, a to za obdobie omeškania od splatnosti faktúry č. 200520012 do dňa zaplatenia, t. j. do 21. apríla 2005 v sadzbe dohodnutej v čl. 5 zmluvy. Výrok týkajúci sa úrokov z omeškania odôvodnil § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, bodom VI. a 5.1 zmluvy o zabezpečení dopravy a omeškaním odo dňa splatnosti faktúry č. 200520012 do dňa zaplatenia, t. j. do 21. apríla 2005. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 3 O. s. p.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. februára 2008 rozhodol tak, že v napadnutej zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o trovách konania rozhodnutie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 62 097,70 S. istiny s 0,05 % denným úrokom z omeškania od 22. apríla 2005 do zaplatenia a zmluvnú pokutu 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 62 097,70 S. od 22. apríla 2005 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil zároveň povinnosť zaplatiť na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania žalobcovi sumu 32 606,50 S. k rukám právneho zástupcu žalobcu.

Z odôvodnenia vyplýva, že medzi účastníkmi nebola sporná existencia a výška pohľadávky žalobcu, ale zánik pohľadávky žalobcu vyfakturovanej faktúrou č. 2005200006 započítaním s protipohľadávkou žalovaného vyfakturovanou faktúrou č. 1511001 a následne zánik predmetnej pohľadávky jej zaplatením dňa 21. apríla 2005. Predpokladom zániku vzájomných pohľadávok započítaním je, aby prejav účastníka smerujúci k započítaniu bol druhému účastníkovi doručený. Právny predchodca žalobcu doručenie započítacieho prejavu poprel. Žalovaný jeho doručenie preukazoval listom právneho predchodcu žalobcu zo dňa 16. mája 2005, ktorým mu vracal faktúru č. 1511001, ktorá mala byť podľa jeho tvrdenia prílohou započítacieho prejavu z 1. apríla 2005. Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľa, že žalovaný spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť nepreukázal, že započítanie právneho predchodcovi žalobcu skutočne doručil. Z textu jednostranného

započítania pohľadávok z 1. apríla 2005 nevyplýva, že by jeho prílohou bola faktúra č. 1511001, jej obsah nepotvrdil, že by bola prílohou započítacieho prejavu a doručenie započítania nemožno vyvodit' ani z listu právneho predchodcu žalobcu zo 16. mája 2005. V konaní nebol preukázaný zánik pohľadávky žalobcu, a nakoľko istina nebola zaplatená, odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa aj v zamietajúcej časti týkajúcej sa úroku z omeškania a zmluvnej pokuty od 22. 04. 2005 do zaplataenia, a aj v tejto časti žalobe vyhovel.

Voči tomuto rozsudku v časti, v ktorej bol zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 62 097,70 S., podal včas dovolanie žalovaný. Ako dôvod uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu a navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil v časti výroku, ktorým bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 62 097,70 S., a aby mu vec v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že žalovaný si voči žalobcovi uplatňoval škodu spôsobenú mu pri preprave na základe zmluvy o zabezpečení dopravy zo dňa 2. júna 2004. Žalobca namietal, že mu prejav smerujúci k započítaniu nebol doručený, avšak tento prejav smerujúci k započítaniu mu bol doručený najneskôr počas konania na prvom stupni, keď žalovaný na pojednávaniach v prítomnosti žalobcu opakovane deklaroval vôľu započítať svoju pohľadávku voči pohľadávke žalobcu. Žalovaný uviedol, že právny názor prvostupňového súdu o zániku žalovanej istiny v sume 62 097,70 S. započítaním je správny a rozsudok odvolacieho súdu, ktorý svojím rozsudkom zmenil rozsudok prvostupňového súdu v tejto časti, je nesprávny. Svoje dovolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Na záver dodal, že má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti o zaplataenie 62 097,70 S. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorá nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní.

K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za právne a vecne správne a navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné z dôvodu ust. § 238 ods. 5 O. s. p. Dodal, že žalovaný ani v konaní pred súdom prvého stupňa, ani v konaní pred odvolacím súdom žiaden započítací prejav neurobil, naopak zvolil taktiku, že pohľadávku údajne započítal, čo však v konaní nepreukázal. Skutočne došlo z jeho strany len k doručeniu faktúry s uvedením údajnej vyčíslenej škody, ale započítací prejav neurobil. Žalovaný takýto prejav neurobil ani na pojednávaniach, nedeklaroval jasnú vôľu započítať pohľadávku voči pohľadávke žalobcu, lebo tvrdil, že ju už započítal. Keďže

žalovaný postavil svoju obranu na tom, že pohľadávka žalobcu zanikla pred podaním návrhu na začatie konania započítaním, teda, ak tvrdil, že niečo urobil, nemohol logicky deklarovať svoju vôľu urobiť tento úkon znova. Žalovaný mal dostatočný priestor uplatniť všetky svoje námietky voči pohľadávke, urobiť všetky právne úkony smerujúce k započítaniu, ktoré však neurobil, preto jeho dovolanie nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 240 ods. 1), prejednal vec podľa § 242 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 243a ods. 1 O. s. p., a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 238 ods. 1 O. s. p., dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa ust. § 238 ods. 5 O. s. p., dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa citovaných ustanovení O. s. p. je teda rozhodujúca hodnota peňažného plnenia, ktorá má byť predmetom dovolacieho konania, a to v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy. Z toho potom vyplýva, že pre posúdenie prípustnosti dovolania musí byť splnená aj podmienka vyplývajúca z ust. § 238 ods. 5 O. s. p., t. j. musí ísť o rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení dosahujúcom aspoň desaťnásobok minimálnej mzdy. Tá v deň podania návrhu, t. j. 8. septembra 2005, predstavovala sumu 6 500 S. podľa nariadenia vlády č. 525/2004 Z. z. účinného od 1. októbra 2004, takže desaťnásobok predstavuje sumu 65 000 S.. Táto podmienka v prejednávanej veci splnená nebola, pretože dovolaním bol výslovne napadnutý výrok o povinnosti zaplatiť 62 097,70 S..

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie súdu bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p. Ani z obsahu spisu, ani z tvrdení žalovaného v dovolaní však nemožno dospieť k záveru, že by bol niektorý z týchto dôvodov naplnený.

Vzhľadom na uvedené, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 243b ods. 4 O. s. p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Keďže dovolanie nebolo prípustné, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd mu napriek tomu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ju neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2009

**JUDr. Zuzana Ď u r i š o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M.